Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Toogtyvende Aargang.

Fra 1. Octbr. 1872.

Og der skal komme en Gjenløser til Zion og til dem, som sig omvende fra Overtrædelse i Jakob, siger Herren. (Es. 59, 20).

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

1873.

Indhold af 22de Aargang.

Redaktionens Bemærkninger:

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Oktober 1872.* Pr: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Salt Lake City den 11. August 1872.

(Fra „Deseret News".)

Jeg føler altid til at vidne for Sandheden, endskjøndt mine Søskende og Venner veed ret godt, at jeg ikke nu er istand til at udtale mine Følelser med saadan Kraft som tidligere. Ikke des mindre, jeg ønsker at tale til mine Søskende og deres Familier, til mine Venner, Naboer og den hele Jords Indvaanere om den kristelige Religion, om Evangeliet, om Frelsningsplanen og om det hellige Præstedømme, som Herren har gjenskjænket Jorden i disse sidste Dage. Jeg vil med engang tilstaa uden mindste Indsigelse, at Menneskene besidde mere eller mindre af Sandheden; de have mange ret gode Ideer, og dersom de satte deres Tro og Mening i Udførelse i deres daglige Liv, vilde de fremme Sandheden og overvinde Synden og Ugudeligheden, der er saa fremherskende iblandt dem; istedetfor Splid og Tvedragt, vilde de da have Glæde og Fred i deres Midte.

Ofte tage vi os den Frihed at forklare den Religion, som i Almindelighed bliver kaldt den kristelige, og vi have allerede havt en Del af den fremsat for os i denne Eftermiddag. Vi erkjende, at Alle have en Del af Sandheden iblandt sig, Alle nære gode Ønsker, det vil sige som et Folk og et Samfund. Der kunde findes visse Individer, som ikke ere i Besiddelse af disse Principer, men Mange, som siges at staa i den kristne Menighed, nære i Virkeligheden det Ønske at kjende Sandheden og leve i Renhed og Hellighed, og ikke saa faa af disse have annammet Evangeliet.

Naar jeg omtaler Evangeliet i denne Betydning, saa mener jeg Fylden af Guds Søns Evangelium, saaledes som

det er aabenbaret i vore Dage. Jeg henviser ikke til dette Evangelium blot som en historisk Beretning om Jesus og hans Apostler og deres Gjerninger paa Jorden, men som Guds Kraft til Saliggjørelse. Jeg føler Medynk med den menneskelige Familie i deres nærværende Tilstand. Jeg tænker, det er en Ynk, at vi Kristne ikke kunne se og forstaa saameget, at enhver Sandhed, der bliver os lært, som vi tro og sætte i Udførelse, er til stort Gavn og megen Velsignelse for Menneskeslægten. Sandheden er gavnlig for de Levende, for de Døende og for de Døde; og dersom vi, der ere de Levende, vilde annamme Sandheden og ikke være tilfreds, medmindre vi havde den, da vilde den skabe Fred og Enighed iblandt os.

Vi kunne undersøge den Religion, som er bleven aabenbaret — nemlig Evangeliet i dets Fylde, og vi ville finde, at det er en Lære, der omfatter alle de Love, Ordinancer og Gaver, der ere Guds Kraft til Frelse for dem, som ville annamme det. Gud har i vore Dage aabenbaret Love og Ordinancer, der ere til Frelse for Adams og Evas Sønner og Døttre, som ikke have syndet mod den Hellig-Aand. Alle med Undtagelse af disse ville arve en vis Herlighed, om ikke den celestiale, thi i Guds Rige er der mange Værelser. Disse Ordinancer naa enhver af Guds Børn i Himlen, og ikke dem alene, men hele Jorden og dens Fylde og Alle, der bo paa den, for at bringe dem tilbage til Guds Nærværelse, eller hen til et eller andet Sted, der er beredt for dem, og som er meget mere herligt og ophøiet, end deres nuværende Opholdssted.

Dette vil maaske synes underligt for Mange, ikke des mindre dette ere Lovene og Ordinancerne, som Herren har planlagt til Frelse for Menneskenes Børn. Og naar vi sammenligne vore Lærdomme med den kristne Verdens, finde vi, at det Evangelium, som vi prædike for Menneskeslægten, omfatter al Sandhed, hvad enten den henhører til Kunst eller Videnskab. Enhver Sandhed, der findes i Tilværelsen, er i det hellige Evangelium, som forkyndes af de Sidste-Dages Hellige — i det Evangelium, som Herren har gjenskjænket Jorden til Frelse for Menneskene.

Vi kunne bevise det. Og Vidnesbyrdet lyder, at vi ere i Besiddelse af dette herlige Budskab. Vi kunne fra dette Sted vidne i Guds Navn for Folket, at vi besidde Noget, som Verden mangler; og hvad er det? Det er den Enhed, som Jesus beder om i sin Bøn.

Vi sende vore Ældster til forskjellige Dele af Jorden, en til Ostindien, to til Afrika og andre til Japan og Kina. De prædike Evangeliet for Hedningerne. Vi ville antage, at disse vore Ældster lære saa meget af det kinesiske Sprog, saa de kunne gjøre sig selv forstaaelige for Folket og prædike de samme Lærdomme for dem, som vi Sidste-Dages Hellige tro; og at mange af disse, der ere oprigtige, ville annamme Evangeliet. Herren vil give dem et Vidnesbyrd, at Lærdommene, Ordinancerne og Principerne til Menneskeslægtens Frelse ere sande, og deres Tro og Kundskab vil være akkurat overensstemmende med vor Lære. De ville sige med os, at Neddyppelsesdaaben er den ene af Gud anerkjendte Ordinance til Synds Forladelse.

Dersom den hele kristne Verden vilde antage den Methode at døbe ved Nedsænkelse i Vandet, da vilde man aldrig høre nogen Person gjøre Indsigelse derimod eller foreslaa Bestænkelse.

Men naar jeg omtaler alle de Ideer og selvgjorte Lærdomme, som Menneskene have iblandt sig, saa vil jeg sige, at de drive om paa Vragstumper uden at have Noget at holde fast ved, og de ville tilsidst synke. Dersom de Kristne vilde gaa

i Herrens Hus paa Sabbaten og bryde Brødet og nyde det tilligemed Vinen til en Ihukommelse af Jesus, da vilde de finde det rigtig og ikke føre nogen Strid angaaende samme, og saaledes havde de Noget at holde fast ved og vilde ikke synke. Men nu tilbage til Kineserne.

Naar en Kineser annammer Evangeliet, da er han En med os. Han behøver ikke at gaa paa Proveexamen i sex Maaneder; han behøver ikke at gaa paa et Akademi eller Seminarium i fem eller syv Aar for at lære, om vor Daab er den rette, men han kan tage Bibelen og læse, hvad den siger om samme, og den Hellig-Aand vil give ham det Vidnesbyrd, at Daaben skal ske ved Nedbyppelse, og at Brødet skal brydes og nydes tilligemed Vinen til et Vidnesbyrd om hans Blod, som blev udgydt til en Forsoning og Frelse for hele Menneskeslægten. Dette kan ikke bestrides, thi om endskjønt en Ældste blev sendt til Kina, og han døbte en, ti, hundrede, ja tusinde Kinesere, da vilde de Alle være af en Tro og Mening, og dersom denne Ældste fik Befaling til ikke at fortælle dem Noget om Indsamlingen til Zion, saa vilde man maaske en Dag se en af dem staa frem og forkynde for Forsamlingen, at der var et fælles Indsamlingssted for de Hellige, og at dette var i Amerika.

Om man nu skulde spørge denne Person, hvor han havde erholdt denne Kundskab, vilde han svare, at den var aabenbaret til ham, og at han vidste det formedelst Aandens Vidnesbyrd og vor Ældstes Prædiken. Ved deres Ankomst hertil vilde de ikke gjøre Forespørgsel om, paa hvor mange Maader vi døbe, om hvorledes vi administrere Sakramentet og forrette de andre hellige Ordinancer i Guds Hus; thi Aanden vil danne dem til et Hjerte og Sind med os, som allerede bebo dette Kontinent. Lad Folk komme hid fra hvilkensomhelst Nation paa Jorden, dersom de have annammet Evangeliet, vilde de alle have den samme Mening med Hensyn til Udførelsen af Guds hellige Handlinger.

Fra Kina kunne vi gaa direkte til det „Gode Haabs Forbjerg" eller det sydlige Afrika. En Ældste kan være beskikket til at prædike, døbe og indlemme Mennesker i Guds Rige, og disse vilde lære at læse, forstaa Skriften og profetere, og dersom de blive delagtige i de Gaver og Kræfter, som følge Evangeliet, saa vilde I høre dem tale i fremmede Tungemaal. Lad mig sige til de Sidste-Dages Hellige, vore Brødre gjøre ofte det Spørgsmaal: „Hvorfor tale ikke Folket i Tungemaal?" Jeg siger, vi tale i Tungemaal, og det er et Sprog, som Enhver kan forstaa. Paulus siger, at han vil heller tale fem eller ti Ord i et Sprog, som er forstaaeligt, end mange Ord i et uforstaaeligt Sprog. Vi tale i Tungemaal, der er forstaaeligt blandt os og Aarsagen, hvorfor vi ikke sætte denne Gave høiest, som bliver Enkelte af vort Samfund tildel, og som er til deres Opbyggelse og Belærelse, har jeg ikke Tid til at forklare nu. Men nu tilbage til mit Vidnesbyrd.

Mænd, Kvinder og Familier kunne komme til vort Land fra det „Gode Haabs Forbjerg", fra de nordlige Have, fra Kina og Ostindien og fra Øerne i Havet. Dersom de have annammet Evangeliet og efterleve samme, vilde de aldrig gjøre noget Spørgsmaal eller nogen Indvending angaaende vore Lærdomme. Vi vilde nu gaa videre.

Der foreligger et stort Spørgsmaal med Hensyn til de politiske Affærer. Verden siger: „Hvorfor afholde de Sidste-Dages Hellige ikke offentlige Møder i politisk Henseende og understøtter og taler

for denne eller hin Regjeringsform?" Hvorfor nære ikke vi nogen Sympathi angaaende de Kandidater, som nu staa for Valg, og blive Et med dette eller hint politiske Parti i Landet. Vi ønske ikke at indblande os i Verdens Affærer, det er Aarsagen! Dersom vi havde Stemmeret til at vælge en Mand som Præsident og vare uafhængige Folk, da vilde vi se os om efter den mest passende, og han skulde være den Udnævnte. Enhver Mand eller Kvinde, der besad Ret til at afgive sin Stemme, skulde, naar denne Mands Navn blev opraabt, være rede uden mindste Betænkning at stemme for hans Valg. Vore Venner i den politiske Verden vilde ikke synes om en saadan Enhed. Og alligevel bede baade Præsten og Degnen med Skriftens Ord om, at de Hellige maa være Et.

Paa hvilken Maade ville I bringe disse, som sige, at de tro paa Jesum Kristum, til Enhed? Dersom vi havde Ret til at stemme ved Valget af en Præsident her i disse Stater, da vilde Præsident Grant strax søge at faa Mormonerne paa sit Parti, og hans Raab til os vilde være: „Stem i min Favør! Nær ikke forskjellige Anskuelser, men vær enige om at stemme for mig." Hr. Greeley vilde prædike de samme Lærdomme, nemlig, at vi ikke skulde vælge Grant, men ham til Præsident. Det samme vilde I faa høre fra hvemsomhelst, der var Valgkandidat; de vilde Alle sige: „Vær Et med mig." Vi kunde maaske sige, at hans Nabo og Medbeiler til Præsidentskabet var en ligesaa god Mand som ham og i alle Maader lige saa værdig; men Svaret vilde naturligvis blive: „Det gjør Intet til Sagen, han er min Fjende og Modstander; jeg ønsker at slaa ham af Marken, dersom jeg muligvis kan, og erholde hans Plads." Men dersom de Sidste-Dages Hellige have fundet og udkaaret den rette Mand, da ville de alle være enige om at vælge ham til deres Præsident, og dersom de forstaa, at han ikke besidder saadanne Talenter eller er saa begavet, som de kunde ønske, da ville de alligevel forene sig med ham og skjænke ham deres Tro og Forbøn. Denne Mand vilde svare til Øiemedet og opfylde sin Mission til Alles Tilfredshed.

Dette finde vi er bedre end at trættes og strides med hverandre indbyrdes angaaende deres Embedsmænd; thi dersom indbyrdes Strid og Trætte er herskende blandt Folket, da vil det have en indvortes Indflydelse at modarbeide. Tag for Exempel de finantsielle Sirkler og Verdenshandelen. De Forretningsmænd, der ere satte til at lede disse Foretagender, ville, dersom de have Opponenter, have en indre ubekjendt Indflydelse at arbeide imod, og denne hemmelige Kraft vil bevirke, at disse Mænd ville søge at benytte sig af Leiligheden og overvinde deres Modstandere. Det vil gaa til paa samme Maade som med en Mand, der spiller Kort; han vil altid søge at bruge dem saaledes, at han kan have Fordelen paa sin Side. Ligeledes med Politikeren, den kristne Verden og Hedningerne. Alle ville søge at fremme deres egne Planer uden at tage den indbyrdes Enhed i Betragtning. Vi danne et Samfund for os selv, og Enhver ønsker gjerne, at der skal herske Enhed blandt os, naar vi blot ville staa paa deres Parti. Dette Vidnesbyrd kan ikke benægtes af Verden; og Enhver maa føle hos sig selv, at Tilstanden virkelig er saaledes, at Alle søger sin egen Fordel, uanseet baade Gud og Religion. Forkynd Evangeliet for Beboerne af Kina, Afrika, Europa og Landene omkring Nord- og Sydpolen, og I ville se, at de ville blive til Et. Det er ikke hverken Joseph Smith eller Brigham Young, der bringer Folket til denne

Enhed, eiheller Hoiraadet eller det overste Præsidentskab; men det er Guds Kraft til Saliggjorelse, som gjor, at de Hellige ere alle af et Hjerte og en Aand i deres Gjerninger, i deres religiose Tro, i Udforelsen af deres Ordinancer og i deres Handel og Vandel, forsaavidt de ere ærlige og leve deres Religion. Denne Guds Kraft skaber Enhed iblandt dem, uden Hensyn til hvem de ere eller hvor de ere. Vor Religion angaar det hele menneskelige Liv. Nogle ville maaske sige, at der er en guddommelig Lov, en menneskelig Lov, og at der er Principer i vor Religion, som henhore til Verdens Filosofi, men lad mig fortælle Eder, at den himmelske Religions Filosofi indbefatter enhver Sandhed, der findes baade i Himlen, paa Jorden og i Helvede.

Vi onske at være Et og at forstaa Herrens Evangelium. Annam dette herlige Budskab og Aanden, som følger det, og vi ville Alle naa Enhedens Maal. Den kristne Verden siger: „Kom og følg os, og vi ville være gode mod Eder." Det samme kunne vi sige: „Kom og følg os, og vi ville sige Eder, hvorledes I kunne blive frelste i Guds Rige."

Hvordan er den saakaldte kristelige Religion? Enhver kan tage den i Betragtning, Enhver kan læse, bede, gruble og bede til Herren, og derpaa kunne de domme for sig selv. Jeg siger, at denne Religion, som kaldes den kristelige, kan ikke civilisere Verden i den rette Forstand og bringe den til Enhed. Mange sige: „Vi ere ofte uenige om mange ganske uvæsentlige Ting, det vil sige i de ydre religiose Handlinger". Dette er Sandhed, de ere næsten Allesammen ganske uvæsentlige og ugyldige. Men at tro paa Gud vor Fader og hans Søn Jesum Kristum er en overmaade væsentlig Ting, at have sand Tillid til Kristi Navn er ogsaa en meget vigtig Ting. I alle disse Punkter ere de fuldkommen overensstemmende; og vi ere enige med dem, og de med os. Derimod naar vi tage Hensyn til Guds Riges Love og Ordinancer, da hersker der ingen Overensstemmelse imellem os.

Jesus sagde til sine Disciple: „Men jeg siger Eder, at jeg skal herefter ikke mere drikke af denne Vintræets Frugt, indtil den Dag, da jeg skal drikke den ny med Eder i min Faders Rige". Jesus var den, som gjenoprettede Guds Rige paa Jorden. Han indforte dette Riges hellige Love og Ordinancer; og hvad var Resultatet? Da de havde korsfæstet Guds Søn, begyndte de at forfølge hans Disciple. De efterstræbte og forfulgte Paulus, endskjondt han var en Modstander af Jesus, medens han var her paa Jorden; og da han var opfaren til Himlen, begyndte Paulus at forfølge Alle, der troede paa Kristi Vidnesbyrd og vare hans Efterfølgere. Ja, det var Paulus som holdt de unge Mænds Klæder, medens de stenede Stefanus.

Hvad skete med de andre Apostler? De bleve korsfæstede, stenede og allehaande Grusomheder bleve udøvede imod dem Alle med Undtagelse, jeg tror, af Johannes. Saalænge der fandtes En tilbage af Jesu Disciple paa Jorden, bleve de forfulgte og efterstræbte paa Livet og deres Fjenders Raab lød: „Forfolg dem, indtil de Alle ere udryddede". Det samme sker i vore Dage med Hensyn til de Sidste-Dages Hellige. Verden forfolger os med sine ondskabsfulde Snedigheder, med Haan, Spot og Foragt akkurat som i gamle Dage. Læs Beretningen om vore forste Forældre. I vide Alle, at Kvinderne have et letbevægeligt Hjerte, og Satan var ogsaa vidende derom. Han kom til Eva og sagde til hende: „I skulle ikke do Doden; men Gud veed, at hvilken Dag I æde deraf, da skulle Eders Dine oplades, og I skulle blive ligesom

Gud og kjende Godt og Ondt". Og han forførte hende til at tage af Frugten og æde, og Djævelens Ord bleve til Sandhed, thi Evas Øine bleve opladte. Den samme Magt søger at forlede os i vore Dage og siger: „Gjør dette og dine Øine ville blive opladte".

Ligeledes var det i Jesu Dage; Folket, ledet af den samme Aand, forfulgte og dræbte hans Apostler, indtil de alle vare udryddede af Tilværelsen; og da de vare borte, og Religionen rigtig omdannet og fordreiet, da modtog Folket den med aabne Hjerter, Mund og Arme.

Da Læren var forvansket og afpasset efter de Ugudeliges Hjerter, annammede de den og troede de havde Evangeliet. Dette skete dengang, da Menneskene lidt efter lidt begyndte at overtræde Lovene, forandre Ordinancerne og bryde den evige Pagt, samt det evige Evangelium, som vor Herre Jesus Kristus havde oprettet paa Jorden. Dette var Aarsagen til, at Præstedømmet bortveg fra Menneskene, men Gud har paa ny begyndt at indsamle Israel, at grundlægge sit Rige og forløse sit Folk, men Retfærdighedens Fjender sige: „Vi have Religion i Overflod; vi have mange Efterfølgere; vi have Penge og stor Indflydelse, forfølg de Sidste-Dages Hellige og gjør dem alt det Onde I kunne." Dette er en Sag, som bliver mellem dem og Herren, og det tilhører ikke mig at dømme dem. Vi ere her, og Evangeliet, som vi besidde, skaber en Enhed blandt os i alle Livets Omvexlinger. Vor Religion omfatter enhver Sandhed, enhver Kunst og Videnskab, der findes paa Jordens Overflade. Enhver som fornægter den kristne Religion, Guds Kraft og Guds Søns hellige Præstedømme, henhører ikke til Guds Rige, men vil flyde omkring paa Vragstumper uden at have noget at holde fast ved.

Jeg veed meget godt, at Verdens Videnskabsmænd filosofere over baade Dette og Hint. Geologerne ville fortælle os, at Jorden har været til i Millioner Aar. Hvorledes ere de komne til Kundskab om dette? Jo, fordi Missisippi-Dalen behøvede saa mange Aar til sin Formation, og „Western Colorado-Dalen" saa mange Aar, førend den kunde faa sin nuværende Dybde. De slutte sig til Jordens Alder ved de mærkværdige Forsteninger, som de undertiden opdage. Vi kunne vise dem mange Steder, hvor Træer staa forstenede i Bjergene ganske fuldkomne; vi kunne se Stammen, Grenene, Barken og Alt som henhører til Træet meget tydeligt, men at vide hvor lang Tid, der er medgaaet til denne Forstening, det er umuligt. Jeg kan fortælle vore Naturforskere, at naar Gud sætter sin Kemi i Udførelse, da kan han forbinde Elementerne og danne et Træ til Sten i en Nat, dersom han ønsker det; han kan ogsaa lade det ligge paa Jorden og blive til Støv og bortblæses af de fire Vinde uden at forstenes. Han samler de Elementer, som han ser ere de mest passende; thi han er den største Kemist som findes; han kjender mere til Jordens, Bjergenes og Planternes Formation, end nogen Videnskabsmand paa Jorden. Dette kunne vi med Sandhed bevidne. Dersom der behøves en Million Aar til at forstene et Cedertræ, hvor lang Tid behøver saa en Bomuldsplante til at undergaa denne Forandring? Tror I Geologerne eller Kemisterne kunne fortælle os dette? Jeg tror nei.

Vor Religion omfatter baade Kemien og al den Kundskab, som Geologerne ere i Besiddelse af, og den gaar endnu lidt længere, thi Herren er den største og mægtigste af Alle. Kunne vore Kemister eller Geologer fortælle os, hvorledes Herren behandlede Elementerne i Wisconsin, Chicago og Illinois forrige Aar? Himlen

blev til en flammende Ildslue og Alting blev fortæret af den forfærdelige Hede. Dette var en kemisk Proces, og kan Nogen fortælle os paa hvilken Maade det skete? Grundstoffene bleve opløste og skiltes ad, en Forandring skete, og dette var Aarsagen til den rædsomme Ildsvaade. Saaledes vil det ske, naar „Elementerne skulle komme i Brand og opløses, og Jorden og Alt hvad der er paa den skal opbrændes". Herren vil udsende sine Engle, der ere gode Kemister; og disse ville adskille Elementerne og danne en ny Sammenblanding af dem, og hele Himlen vil være et Flammehav. Vi kunne sige, at vor Religion indbefatter alt dette; vi kjende ikke nogen Lov, Ordinance, Gave, Kunst eller Videnskab, uden det Altsammen henhører til Jesu Kristi Evangelium og dette Præstedømme, der er det mest fuldkomne System paa Jorden.

Dersom Nogen ønsker at vide, hvad Guds Søns Præstedømme er, da er det de Love, hvoraf Verden er, var og bestandig vil vedblive at være. Det er dette System og denne Organisation, som skaber Verdener og befolker dem, som giver Kloderne deres forskjellige Baner og Omløbstider, som giver Aarstider, Maaneder, Uger, Dage og Timer, og som i sin Tid omdanner Kloderne til en høiere og herligere Tilværelse. De, som tro paa Jesum Kristum, der er Skaberen, Opholderen og Lederen af denne vor Jord, og som efterleve hans Love og ere lydige til hans Præstedømme, ville arve denne Jord, naar den engang har gjennemgaaet sin Forherligelse og kommen i Nærheden af Faderen og Sønnen. Denne skal være de Helliges Bolig; dette er Jorden, som de Hellige skulle faa Del i, efter at de ophøiede og herliggjorte ere bragte tilbage til Gud Faders og hans Søns Nærværelse.

Dette er vor Religion, og jeg kan bevidne, at den er sand. Den altid herskende Enhed blandt de Sidste-Dages Hellige, der er saa forhadt af den kristne Verden baade i politisk, finantsiel og filosofisk Henseende, er Guds Kraft til Saliggjørelse; den er ikke udsprungen fra nogen menneskelig Kraft eller Indflydelse, men er af Gud; og kan derfor ikke overvindes eller tilintetgjøres af noget Menneske. Vi vidne, at dette Evangelium, som vi prædike, er af Herren, at han har aabenbaret det til Menneskeslægtens Frelse, og at det vil bringe alle Adams og Evas Sønner og Døttre, der ville annamme det, til en Herlighed og Lykke, som langt overgaar ethvert Menneskes Fatteevne og Forventning, medens det er her i Verden.

En siger: „Dersom jeg kan være forvisset om at naa et Maal, der er mere ophøiet end dette her paa Jorden, da vil jeg ikke gjøre mig den Uleilighed at stræbe efter Noget, som er endnu høiere". Enhver Mand eller Kvinde har sin fri Villie til at annamme eller forkaste Herrens Sendebud. Evangeliet bliver prædiket, Nogle tro, Andre ere dets Fjender og atter Andre annamme det; men dette er Synden: „At Lyset kom til Verden, men Menneskene elskede Mørket høiere end Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde". Dette var Jesu Ord, medens han var paa Jorden. Vi sige til Alle og Enhver, at dette er Livets og Saliggjørelsens Evangelium, og Herlighed, Ære og Udødelighed vil blive dem tildel, der ville adlyde det; og dersom de fornægte det, da vil Ansvaret hvile paa dem selv og ikke paa os, og de ville engang blive krævet til Regnskab for deres Gjenstridighed og Vantro. Mit Haab og min Bøn er altid, at Menneskene maa være vise og forstandige og annamme det Gode, Ædle og Ophøiede,

at de engang kunde erholde de Velsignelser, der ville blive de Retfærdiges Arvelod. Maa Herren hjælpe os til at vandre i Hellighed for hans Aasyn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Oktober.

„Stjernens“ ærede Læsere og Subskribenter saavel de Sidste-Dages Hellige, som vore Velyndere, der staa udenfor vort Samfund, blive maaske trætte og kjede af disse evigvarende Taler, som altid indrykkes i dette Skrift; og maaske de ville tabe Interessen og finde det altfor trættende og ensformigt, fordi vi saa sjelden berøre de daglige Nyheder, og de forskjellige politiske Forhold blandt Nationerne i Verden; men naar vi se de Hundreder af Aviser, som daglig sirkulere overalt i baade By- og Landdistrikterne, som alle behandle disse Emner og som ere saa billige, at selv den Fattigste, dersom han ønsker at kjende de verdslige Forhold og Nyheder, kan abonnere paa et af dem, saa finde vi det aldeles unødvendigt at gjentage saadanne Ting, som maaske allerede ere komne vore Subskribenter for Øre, længe før de saa „Stjernen“ ihænde. Paa den anden Side finde vi det ikke hensigtssvarende at optage alt saadant, som, forsaavidt det ikke angaar Tidernes Tegn, ikke henhører til et religiøst Organ som dette, der er grundet paa at veilede, opholde og opmuntre vore Søskende, som allerede have sluttet Pagt med Herren, til at vandre i Hellighed og Renhed for ham deres Skaber og Opholder; tillige er det bestemt til et Vidnesbyrd for vore Venner, der læse det, at de deraf kunne have Anledning til at blive bekjendte med vore Religions Principer og Lærdomme, og erholde den fornødne Kundskab og Oplysning om hvad de skulle gjøre for paa den store Regnskabsdag at staa frelste i Gud vor Faders Rige.

Denne „Stjerne“ er beregnet paa at give de Hellige Raad, Lærdomme og Veiledninger i baade timelig og aandelig Henseende, og at Enhver bør være lydig til dette Evangelium, som Herren har aabenbaret til Jorden i disse Dage, og hvordan de, der have vist Lydighed til samme, skulle leve her i Verden for at opnaa en evig Lykke og Velsignelse i den tilkommende. Om endskjøndt denne „Stjerne“ er ensformig i sit Slags, saa veed vi Alle, at enhver Stjerne er ensformig og beholder den samme Glans næsten altid, saaledes, at om den end er ensformig, saa svarer den alligevel til sit Navn. Enkelte af vore største Astronomer have fundet ved de mest nøiagtige Observationer, at der kun er ganske faa Stjerner, der forandre deres Glans og Størrelse for det menneskelige Øie. Vi kunde ønske, at vor „Stjerne“ i al sin Simpelhed maatte være lig den Stjerne, der lyste over Stalden, og viste dem Veien til Jesum Kristum, som ønskede at tilbede ham, og Hensigten for dens Udbredelse vilde være opnaaet.

Kjære Læsere, vær ikke ligegyldig for Eders egen dyrebare Sjæls Frelse, men gjør som Paulus siger: „Undersøg Alt og behold det Bedste“. Vort Ønske er, at de Taler, som vore Profeter og Apostler holde hjemme i Zion, der alle indeholde guddommelige Raad og Veiledninger, og som vi oversætte og publicere, maatte

være til Gavn og Oplysning for Menneskeheden, saaledes at de kunde faa en levende Interesse for Sandheden og vise Lydighed til det Evangelium, som vi forkynde i disse Dage.

Præsidentskabet i Zion gjør altid Opfordring til de Hellige derhjemme om at være sparsomme og ikke forglemme deres Søskende, som endnu sukke i Nød og Trængsel i fremmede Lande, men at de bør bidrage sit og bruge endel af de Velsignelser og Gaver, som vor Gud har skjænket dem, til de fattige Troendes Udfrielse fra Babylon. Disse kjærlige Opfordringer stræbe de Hellige altid at efterkomme. De bruge alle deres Kræfter og Evner for at fortjene Midler til at udfri deres Familier, Slægt og Venner; og man kan ofte se, at mange af dem, endskjøndt de i Almindelighed tjene meget mere, end de kunne behøve til deres timelige Ophold, fornægte sig selv alle Livets Goder for at spare Penge til deres Søskendes Emigration, og dette skulde være et Exempel, som de Hellige her i disse Lande burde efterfølge. De burde ikke være ligegyldige og overlade til deres Søskende, som allerede ere hjemme, at arbeide for deres Udfrielse, men være flittige og sparsomme. Enhver skulde gjøre hvad han kunde for at spare Penge til sin Emigration. De Hellige burde fornægte sig selv saa meget som muligt i alle Ting; de skulde søge at undvære saadanne Gjenstande, som ikke ere absolut nødvendige, og de Penge, som de derved kunne lægge tilside fra Tid til anden, ville en god Dag bidrage til deres Udfrielse. Dersom vore Søskende ikke kunne fornægte sig lidt af Verdens Goder, medens de ere i Babylon, saa vil det ikke gaa dem stort bedre, naar de engang komme hjem; thi har man vænnet sig til at være ødsel her, saa er det en Vane, som ikke er saa god at aflægge, naar man kommer hjem. Og alle Vaner, hvad enten de ere af det ene eller det andet Slags, maa aflægges, førend vi kunne være værdige til at indkomme i Guds Rige. Derfor, Søskende, søg at være flittige og sparsomme, brug alle de Evner og Kræfter, som Herren har tildelt Eder, til at arbeide for Guds Riges Opbyggelse og Eders egen Forløsning; og I ville være uafhængige og føle en indre Tilfredshed i Eders Hjerte over, at I, ved at bruge de Talenter, som Herren har givet Eder, have været istand til ved Eders egne Midler at komme hjem til vort fælles Indsamlingssted. Og ikke det alene, men efter at være komne hjem, ville I paa ny begynde at arbeide, ville I paa ny fornægte Eder forskjellige verdslige Goder blot for at have den Glæde at udfri Eders Forældre, Slægtninge og Venner, der ere forbundne med Eder i Evangeliets Baand; og dette vilde ikke falde Eder tungt, dersom I allerede her i Adspredelsen havde vænnet Eder til at afstaa fra Fornøielse, Stads og en hel Del Artikler, der ikke vare absolut nødvendige til at opholde Eders timelige Existens.

Lev Eders Religion og gjør mod Andre, hvad I ville de skulle gjøre mod Eder. Aflæg saa meget som mulig alle de Svagheder og Skrøbeligheder, der ere tilbøielige til at hænge ved Eder. Vore Brødre, som ere hengivne til at røge Tobak og nyde spirituøse Drikke, formane vi i al Kjærlighed til at bekæmpe sig selv og afstaa fra disse Laster; thi baade Tobak og Spiritus ere stærke Giftstoffe, der sløve Sandserne og nedbryde baade Aand og Legeme. En saadan Nydelse er ikke mere eller mindre end en styg Vane og Last, som enhver Sidste-Dags Hellig bør lægge tilside og i alle Maader sky. „Men," siger Mange, „Herren har skabt baade Tobakken og Spiritusen, hvorfor skulle da ikke Menneskene nyde disse Ting?" Her-

ren har skabt Alting til sin Bestemmelse og til sit Brug. Tobakken er et Lægemiddel for forskjellige Sygdomme og især for syg Kvæg, og den blev først almindelig bekjendt og udbredt i det femtende og sextende Aarhundrede. Søfolk tilligemed de katholske Geistlige i Rom vare de første, som snusede og røg Tobak. Spiritus er ogsaa en Medicin og har aldrig været nogen almindelig Drik førend nu i de sidste halvandet hundrede Aar. Kom ihu at afstaa fra alle saadanne Ting, der ville fornedre istedetfor at ophøie Eder hos Gud, og naar I komme hjem til Zion, da ville I blive agtede og anseede af Eders Søskende og Herrens bemyndigede Tjenere, der ere satte til at være Eders Veiledere. I ville føle Eder lykkelige og velsignede i Udførelsen af Eders Kalds Pligter og aldrig savne eller nære den ringeste Tanke med Hensyn til de stygge Vaner, som I forhen paa Grund af Eders Svaghed vare hengivne til.

Korrespondance.

Queentown den 4. Septbr. 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Med Taknemlighed til vor fælles Fader, under hvis almægtige Haand vi ere førte over det mægtige Dyb saavel som gjennem det skjønne England, benytter jeg Leiligheden til at tilmelde Dem lidt angaaende vor Reise.

Den første Dag begyndte, som De veed, meget godt, og vi glædede os Alle i Haabet om en hurtig Overreise, og dette slog heller ikke feil. Ikke des mindre Lørdag og Nat til Søndag havde vi haardt Veir, og vi lede Allesammen mere eller mindre af Søsyge.

Vore Søskende have bevaret en rosværdig Taalmodighed under de mindre gunstige Omstændigheder, som ere uundgaaelige paa en saadan Reise, og naar dertil føies, at vi havde Kreatnre ombord, hvoraf endel Faar ere døde paa Grund af Skibets Slingring, saa glæder det mig at sige, at Alle have vist sig glade ved Tanken om snart at komme hjem og have gjensidigen opmuntret og hjulpet hverandre. Jeg kan give Brødrene Thomassen og Andersen det Vidnesbyrd, at de have været meget flinke og nidkjære i at drage Omsorg for de Hellige. Jeg har som Følge af Søsyge kun gjort lidt.

Kaptain King tilligemed de øvrige Befalingsmænd have været meget forekommende mod os paa Reisen til England.

Vi ere nu indskibede paa Dampskibet „Minnesota", som skal føre os over Atlanterhavet. I Liverpool bleve vi forenede med flere af vore engelske Søskende, som ogsaa skulle drage til Zion. Ældste George Wilken er vor Præsident, forøvrigt ere vi Skandinaver organiserede som da vi forlod Kjøbenhavn. Flere af de ældre Søskende have holdt sig tappert mod Søsygen. Vi have flere Emigranter ombord, som ikke tilhøre vort Samfund; de ere i den anden Ende paa Skibet; og medens vi synge, bede eller holde Forsamlinger, kan man høre dem bande, sværge, slaaes eller øve andet Spektakel, dette er god Orden og Fremgangsmaade iblandt Folk, som kalde sig selv Kristne.

I Haab om en lykkelig Reise og med Taknemlighed til Dem for al Deres Godhed og Tillid til mig, medens jeg har arbeidet under Deres vise Ledelse, og en flittig Hilsen til Brødrene paa Kontoret, tegner jeg mig

Deres forbundne Broder i Pagten
Chr. Madsen.

Queenstown i Irland d. 4de Septbr. 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Vi ankom i det deiligste Solskin til Hull Kl. 4 Mandag Eftermiddag. Al Søsyge er nu overstaaet, og Alles Ansigter straale af Henrykkelse over atter at skue den grønne Jord.

Kl. 10 om Aftenen gik vi først i Land og begav os op til Mr. Lazarus's Hotel, hvor vi fik god varm Suppe, deiligt friskt Hvedebrød, Smør og The, hvilket gjorde Alle godt efter den strænge Søtur. Alle udtalte ogsaa deres Tilfredshed, hvilket glædede os meget at høre. Kl. 1 begav vi os atter, marscherende gjennem Gaderne i lang Procession, til et Dampskib, der bragte os til Jernbanen. Vi havde rummelig Plads i Vognene og efter 8 Timers Kjørsel ankom vi velbeholdne til Liverpool Kl. 11 om Formiddagen. Søstrene kjørte i Omnibusser strax til det store Dampskib „Minnesota", medens Brødrene arbeidede med Losning og Ladning af Godset. Om Aftenen Kl. 9 gik vi ombord og sov om Natten, hvor vi bedst kunde. I Formiddags kom der lidt bedre Orden i Tingene, og Kl. 1 idag afgik vi fra Liverpool. Seiladsen hertil er foregaaet i smukt Veir, og Alle føle sig vel. Vi ere blevne behandlede artigt og høfligt allevegne paa Reisen, og man har gjort for os hvad man med Billighed kan fordre.

Da Broder Chr. Madsen skriver til Dem om Sager, der vedkomme Forretningerne, vil jeg ikke opholde mig derved, men slutte disse Hastværkslinier med venlig Hilsen fra Brødrene og alle Emigranterne, og selv vil jeg takke Dem for al udvist Venlighed og Behagelighed, som er bleven mig tildel under mit sidste Aars Ophold i Kjøbenhavn.

Deres Broder i Evangeliet
P. O. Thomassen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.")

(Fortsat fra Side 366.)

Aarvaagenhed var nødvendig for at forebygge de Ondes Planer og Svig, som de stadig pønsede paa for at forstyrre de Hellige og Herrens Værk. Præsident Young var paa sin Post. Han gjennemskuede alle deres Snarer og var tilligemed Brødrene aldeles utrættelig i at forsvare den kristelige Flok, som var sat under hans Ledelse. Han revsede offentlig de civile Autoriteter i Staden for Mangel

paa Energi i Udførelsen af deres Pligter, bandlede Forældrene, fordi de ikke holdt Tilsyn med sine Børn, og holdt dem inde af Gaden om Natten; han sagde til Folket, at dersom de ikke forsøgte at sætte en Stopper for al den Ryggesløshed og Usædelighed, alt det Tyveri, den Banden og den Udskjænkning af berusende Drikke, som deres Fjender praktiserede i deres Midte, da vilde alle disse Onder oprykke dem, og de Hellige vilde blive nødsagede til at forlade Nauvoo, forinden de havde udført de Ting, som Herren havde befalet dem. Denne ligefremme Advarsel havde en god Virkning. De Hellige søgte at efterkomme denne velmente Formaning i alle Henseender; de holdt skarp Kontrol over deres Familier og beherskede sig selv i alle Maader; de søgte at udrydde alle Onder og opretholde den almindelige Orden i Staden.

I Begyndelsen af Januar 1845 blev endel Ældster beskikkede til at gjøre nogle korte Missioner til Staten Illinois og Iova Territorium, for at forsøge paa at kuldkaste deres Fjenders onde Hensigter og Planer, som gik ud paa at skabe en almindelig Uvillie blandt Folket mod de Hellige. Vi have ovenfor gjort Hentydning til de falske Rapporter, som vare satte i Sirkulation om Folket i Nauvoo, og som vare publiserede i flere af Landets Aviser. Disse falske Rygter bragte Mange til at tro, at de Hellige vare et ryggesløst og ugudeligt Folk, der i alle Maader var værd den Spot, Haan og Foragt, som de maatte døie. Største Parten af Folket, der boede i de omkringliggende Territorier, havde ikke den mindste Anledning til at faa Sandheden at vide angaaende de Sidste-Dages Hellige. Ældsterne, der bleve udsendte, kunde maaske rette paa denne Misforstaaelse og udrydde nogle af de Fordomme, som Folket nærede mod deres Samfund. Paa samme Tid havde de Leilighed til at give Enhver, som de kom i Berørelse med, korrekte Oplysninger med Hensyn til de Helliges Motiver og Levevis, og paa denne Maade maaske forpurre Pøbelens Planer og onde Hensigter.

Omtrent paa samme Tid som Ældsterne bleve kaldte til denne Mission, blev en Epistel publiseret af de tolv Apostler; den blev sendt ud til de forskjellige Missioner i hele Verden og gjennemstrømmedes af en god Aand; den gav en oplivende Beretning angaaende Templet og de Forventninger, man nærede om at faa en Del af det færdig til den kommende Høst, saa de Hellige kunde begynde at annamme deres Begavelser. Den indeholdt ogsaa en Opfordring angaaende de Hellige, som vare paa fremmede Steder og i fremmede Lande, der ønskede at deltage saavel i Arbeidet som i Velsignelserne ved Templets Opførelse. Alle unge og kraftige Mænd, der vilde være behjælpelige med dette Arbeide, bleve opfordrede til at komme til Nauvoo og forblive der under Sommerens Løb. Enhver maatte søge at forskaffe sig selv Midler til sit Ophold, og de, som vare i Besiddelse af Heste, Vogne, Kreature, Metaller, Olie, Maling og Værktøi, bleve anmodede om at bringe det Altsammen med sig; Andre derimod, som boede i den umiddelbare Nærhed af Nauvoo, bleve tilsagte at bringe Mad med sig og opholde baade sig selv og Andre under Tempelarbeidet.

Kirkens forskjellige Grene bleve opfordrede til at indsende alle de Midler, de kunde afse. Ligeledes hentydede Epistelen til, hvor vigtigt det var for de Sidste-Dages Hellige at betale deres Tiende og være forsigtige med deres Penge og ikke overlade dem i de mange Bedrageres Hænder, der omgav dem paa alle Sider. Enhver skulde, dersom han havde

Midler, hensætte disse til en eller anden sikker Agent, der havde skriftlig Fuldmagt fra Apostlerne. Denne Epistel var af stort Værd og meget gavnlig for de Hellige, især deles hed de, som endnu ikke vare ankomne til Nauvoo. Den opmuntrede, oplyste og belærte dem og var deres Raadgiver i alle Omskiftninger.

De Halvfjerdsindstyves Kvorum havde opført en meget god Bygning, i hvilken de Hellige holdt deres Forsamlinger. En Konserthall blev ogsaa oprettet i det Diemed at uddanne deres Musik. En Sal i Profeten Josephs Hus var det eneste Forsamlingslokale, som de havde, for disse Bygninger bleve fuldendte. Hoipræsterne mente, de vare saa talrige, at det var af stor Vigtighed for dem at have et Lokale til deres eget Brug; men ved deres Sammenkomst den 26de Januar 1845 foreslog Præsident Young, at de, istedetfor at bygge et Lokale til deres egen Afbenyttelse, burde afgive deres Midler til Fuldforelsen af Templets øverste Del, i hvilken de kunde modtage deres Begavelser. Dette Forslag blev enstemmig vedtaget.

Staten Nauvoos Haandfæstning var i alle Henseender meget liberal; den sikkrede enhver Borger, som stod under dens Jurisdiktion, Beskyttelse mod alle Pøbelkomplotter og Urostiftere. Den var bevilget af den lovgivende Forsamling i Staten Illinois, for Pobelhobene fik Overherredommet i Nauvoo og paa den Tid, da det ikke blev betragtet som nogen Forbrydelse at vise de Sidste-Dages Hellige den samme Retfærdighed og tilstaa dem de samme Rettigheder, som tilkom enhver amerikansk Borger. En af Paragraferne i Haandfæstningen lod som følger:

„Statens Raad befuldmægtiges herved til at handle, bestemme og udføre alle Handlinger, som ikke ligefrem ere stridende mod Statens Konstitution eller de forenede Staters Bestemmelse og gjøre Alt, som det finder er nødvendigt for at opretholde Fred og Sikkerhed i bemeldte By."

Med denne Myndighed udgav Raadet en Bestemmelse for at forebygge, at Byens Borgere ikke bleve indviklede i ulovlige Processer. Dersom Nogen troede, han var ulovlig anklaget, eller at hans Sag ikke blev lovmæssig behandlet, saa kunde han gjennem denne Bestemmelse appelere til habeas corpus (en engelsk Rettergangslov), hvor han vilde erholde den Ret, han tilkom. Denne Bestemmelse viste sig at være nyttig, da Rettens Haandhævere søgte paa en ulovlig Maade at arrestere Profeten Joseph Smith og bringe ham til Missouri. Med den Myndighed, som Haandfæstningen bevilgede Statsautoriteterne, fremstod disse og bevidnede, at denne Handling var aldeles lovløs og ugyldig, at Anklagen og Arrestationen kun var grundet paa Had og bar ikke mindste Skin af Retfærdighed; tillige at hans Anklagere vare bestemte paa, uden at tage mindste Hensyn til Lov og Ret at betage ham hans Frihed, ja maaske hans Liv. Efter at Joseph havde været under et retfærdigt Forhør, blev han sat i Frihed, og alle hans Fjender stode beskjæmmede.

Dette forbitrede deres Følelser. At dræbe de Hellige, at bringe dem i Fængsel, at forfølge dem og gjøre dem alt det Onde de kunde udtænke, havde været deres Fornøielse i mange Aar. De havde udført alle disse onde Handlinger ustraffet, men nu bleve de forhindrede i en Del af deres Ugjerninger og onde Hensigter. Nauvoo havde en Haandfæstning, Love og Autoriteter, som overholdt Ret og Retfærdighed og var en god Skillevæg mellem disse ryggesløse, ondskabsfulde Umennesker og deres Offre.

(Fortsættes).

Blandinger.

Kong Carl den Femtendes Død. Hs. Maj. Kong Carl den Femtende af Sverig og Norge er, som maaske allerede vore Læsere bekjendt, afgaaet ved Døden i Malmø Onsdagen den 18de September.

Dette Budskab kom efter de sidste Telegrammer ikke uventet, men indtil disse begyndte at indløbe, anede Ingen, at Faren var saa overhængende. Vi vidste her, at da man brød op fra Aachen med den syge Konge, der ikke vilde følge Lægernes Raad om at tilbringe Vinteren i et sydligere Klima, men bestandig holdt paa at ville hjem til Ulriksdal, gik Lægernes Forhaabninger kun ud paa at bringe ham levende til Stockholm. Han skulde ikke naa denne sin elskede Hovedstad, men døde han end paa det Sted, han først betraadte efter Overreisen fra Tyskland, var det dog paa svensk Jord. Kong Carl er død i sine bedste Aar, kun 46 Aar gammel.

Carl den Femtende besteg Thronen den 8de Juli 1859, efter sin Fader, Kong Oscars Død. I de forenede Rigers Forholde er der foregaaet en betydelig Udvikling under hans Regjering. Kongens Bestræbelser for at knytte Sverig og Norge nærmere til hinanden ere ikke blevne kronede med Held. Det Forslag til en Revision af Unionsakten, som paa hans Foranledning udarbeidedes af en Fælleskommission af Delegerede fra begge Lande, vandt ingen Tilslutning, og efter at være forkastet af Storthinget, blev det ogsaa forkastet af den svenske Rigsdag. Ved Indførelsen af aarlige Storthing er der derimod foregaaet en vigtig Forandring i Norges konstitutionelle Maskineri, som tillige har den Betydning, at der herved er tilveiebragt en større Ensartethed med Sverig og derved skabt Muligheden for en lettere Samvirken mellem de to Rigers Repræsentationer.

Ligeoverfor Danmark nærede Kong Carl altid de hjerteligste Følelser, og det danske Folk modtager derfor ogsaa Budskabet om hans Død med den vemodige Deltagelse, som Overbevisningen om at have mistet en Ven, der følte varmt og oprigtigt for Alt, hvad der var dem dyrebart, nødvendig maa fremkalde. Et hjerteligt Venskab knyttede ham og Frederik den Syvende sammen, og det syntes at skulle være et Symbol for de tre Rigers endrægtige Optræden under den dansk-tydske Krig. En Alliance var nær ved at blive afsluttet, men paa Grund af Frederik den Syvendes Død blev der en Standsning i Forhandlingerne, som aldeles hendøde under Vinterens Løb.

Paa en anden Maade kom dog Kong Carl til at bidrage til at knytte de tre Folk sammen, idet hans Datter og eneste Barn, Kronprinsesse Lovisa, ægtede Kronprins Frederik; thi skjøndt fyrstelige Familieforbindelser i vore Dage i Regelen have saare Lidt at sige paa Realpolitikens Omraade, har en Forbindelse, der som denne er et lykkeligt Udtryk for Folkenes sympathetiske Følelser, dog altid sin Betydning for deres Forhold til hinanden indbyrdes.

Kong Carl var en høitbegavet Natur. Han besad et aabent Blik for det Skjønne og Yndefulde i Livet. Der var i hans Karakter Noget, som stemmede vel med det lette og livsglade i den svenske Folkekarakter. Han elskede Kunst og Poesi; som Maler drev han det vidt som Dilettant; hans Digte ere oversatte i flere fremmede Sprog og gjennemstrømmes af en varm Lyrik.

Budskabet om hans Død er blevet modtaget helt anderledes i Danmark, end Budskabet om en fremmed Fyrstes Død bliver det i andre Lande. Men vi føle ogsaa en særegen sympathetisk Interesse for den, der nu i denne alvorsfulde Stund kaldes til hans Efterfølger, den tidligere Hertug af Östergötland, nu Hs. Maj. Kong Oscar den Anden. Ogsaa han bestiger Sverigs og Norges Throne som en Fyrste, der giver sit Rige store Løfter, og vi her i Danmark kjende Sverigs nuværende Konge saa vel, at vi med alle de gode Ønsker, som sendes ham fra Broderfolkene, kunne forbinde tillidsfulde Forhaabninger om, at hans Kongeregjering maa blive til Ære og til Lykke for hans Lande og til Held for alle Nordens dyrebare Interesser.

Carl den Femtendes Jordefærd. Det storartede og høitidelige Ligtog, som i Mandag Morges ledsagede de jordiske Levninger af den afdøde Konge fra Landshøvdingsresidensen til Jernbanen, var ifølge „Sydsv. Dgbl." det eiendommeligste og mest gribende Skuespil af denne Art, hvortil Malmø nogensinde har været Vidne. Allerede tidlig paa Morgenen vare Skarer af Folk i Bevægelse; Kl. 7 opmarscherede de derværende Eskadroner af Husarregimentet „Carl XV," af hvilke nogle til Hest, og nogle Kompagnier af det sydskaanske Infanteri paa Stortorvet, og en militær Kordon blev dragen fra Residensen langs den nordre Side af Torvet, gjennem Østre Havnegade over Fisketorvet, Havnebroen og Jernbanetorvet til Stationsbygningen, betegnende den Vei, som Ligtoget vilde tage.

Omtrent Kl. 8 samledes Korporationer og Foreninger baade i den øverste og den underste Etages Sale i Raadhuset, som var smykket med skandinaviske Flag paa halv Stang. Imidlertid strømmede Folk, trods det netop da stærke Regnveir, ind paa Torvet og besatte alle Punkter, som Toget skulde passere. Alle Butikker vare lukkede, alt Arbeide hvilede, al Bedrift var standset. Ved Landshøvdingens Bolig indfandt sig lidt efter lidt Hoffunktionærerne og de civile og militære Notabiliteter; omtrent Kl. 8½ ankom Kronprinsen af Danmark med Prinserne Hans og Vilhelm, som samme Morgen vare ankomne fra Kjøbenhavn og næsten samtidig indtraf Hertugen af Dalarne. Strax efter blev den kongelige Kiste baaren ud, og Toget begyndte at sætte sig i Bevægelse. Først kom en Afdeling af Husarregimentet tilfods med Musikkorpset, som udførte en Sørgemarsch; derefter fulgte Kisten, overdækket af en Hermelinskaabe og et guldbroderet Purpurtæppe med Kronen øverst paa Laaget; den bares af den afdøde Konges Stab og Oberster af forskjellige Regimenter. Nærmest ved Kisten bares Husarregimentets florbehængte Standarter, og derefter fulgte Kronprinsen af Danmark og Hertugen af Dalarne, Prinserne Hans og Vilhelm i Spidsen for en stor og glimrende Forsamling af høiere og lavere Officerer samt høiere civile Embedsmænd.

Fra flere af Husene paa Torvet og i Havnegaden vare Flag paa halv Stang udhængte, og Vinduerne vare tæt besatte af Damer, som kastede Blomster ned over Kisten. Klokken lidt over ni kom Toget til Stationen, hvor Kisten strax overflyttedes paa den særlig dertil indrettede Vogn. Da den var bleven stillet paa Katafalken i Vognen, samledes alle de tilstedeværende Notabiliteter der og tog i Taushed Afsked med det hensmuldrende Kongestøv. Kronprinsen af Danmark var den sidste, som steg ned fra Vognen, der nu besattes af en Æresvagt. Signalet lød, alle

Hoveder blottedes, og langsomt og stille rullede Sørgetoget afsted, i lang Tid fulgt af de Omstaaendes Blik.

Kong Oscar den Andens Valgsprog. De Ord, som Kongen i Lørdags udtalte i Statsraadet, vare følgende: „I Lighed med mine ædle Forgængere har ogsaa jeg besluttet at antage et Valgsprog. Dybt overtydet om, at de Kongekroner, jeg har overtaget i Arv, ikke ere givne mig blot til ydre Glans, veed og erkjender jeg endmere, at mit ansvarsfulde Kald, paa hvilket Kronen er et Sindbillede, er blevet mig paalagt for at befordre Brødrefolkenes Vel. Være disse Ord mit Valgsprog. Være de et Udtryk af min varme Kjærlighed til de to af min Stamfader forenede Folk, hvis Lykke skal være mit høieste jordiske Maal. Være de ogsaa den Grundtanke, som med Guds Hjælp skal finde Udtryk i mine Handlinger som Sveriges og Norges Konge."

Notits.

Det er os en Glæde at kunne meddele vore Søskende og Venner, at det Kompagni af Hellige, som afreiste herfra Kjøbenhavn den 30te August sidstleden, ankom lykkelig og vel til New York den 16de September og ere forhaabentlig nu i god Behold hjemme i Zion.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.